

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Bernard Domaradzki**

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 20 grudnia 2018 r.

bez udziału stron

sprawy **Andrzeja Biczaka**

oskarżonego o czyn z art. 54 § 2 k.k.s.

w przedmiocie wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego w trybie art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

na podstawie art. 60 ust. 2 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym

postanawia

usunąć braki pytania prawnego z dnia 14 września 2018 roku w ten sposób, że:

- 1) w odniesieniu do punktu 1 zarządzenia Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 grudnia 2018 roku wystąpić również o stwierdzenie niezgodności art. 21 ust. 1 pkt 131 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych z artykułem 32 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Nie powielając argumentacji zawartej w uzasadnieniu postanowienia z dnia 14 września 2018 roku (s. 9-10) w ocenie Sądu norma artykułu 21 ust. 1 pkt 131 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych rozpatrywana w świetle normy art. 10 ust. 1 pkt 8 litery od a do d, która wskazuje, że źródłem przychodów podlegających opodatkowaniu są przychody uzyskane ze zbycia m.in. nieruchomości, która nabyta została w drodze darowizny, o ile zbycie nieruchomości nastąpiło w okresie przed upływem pięciu lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym podatnik nabył przedmiotową nieruchomość w drodze darowizny, narusza normę art. 31 ust. 1 i 2 Konstytucji. W sposób nieuprawniony dyskryminuje interesy majątkowe podatników w stosunku do interesu fiskalnego Skarbu Państwa. Normą artykułu 21 ust. 1 pkt 131 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych ustawodawca weryfikuje ustalony wcześniej opisaną normą art. 10 ustawy obowiązek podatkowy poprzez odniesienie się do celu zbycia potencjalnie opodatkowywanej transakcji zbycia nieruchomości uzyskanej

w drodze darowizny. Ustawodawca przedmiotową normą uznaje, że społecznie uzasadnionym jest zrezygnowanie z obciążenia podatkowego w zakresie sprzedaży nieruchomości, o ile środki podlegające opodatkowaniu zostaną przez podatnika wydatkowane na cele tzw. mieszkaniowe tj. np. budowę domu, zakup mieszkania. Ustawodawca wskazuje przy tym okres dwóch lat jako czas wydatkowania środków z tytułu sprzedaży uzyskanej w ramach darowizny nieruchomości (z dniem 1.01. 2019 roku okres ten ulegnie wydłużeniu do 3 lat). Nie ma w ocenie Sądu powodu, aby limit czasowy zwolnienia przedmiotowego od podatku dochodowego dla w/w przychodów był krótszy niż okres, w czasie którego powstaje obowiązek podatkowy w przypadku zbycia darowanej nieruchomości tj. okres pięciu lat od końca roku kalendarzowego, w którym podatnik nabył zbywaną nieruchomość w drodze darowizny.

Podkreślić należy, iż kontrola konstytucyjna normy art. 21 ust.1 pkt 131 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych ma charakter wtórny, albowiem w przypadku zakwestionowania przez Trybunał Konstytucyjny normy art. 10 ust. 1 pkt 8 litery od a do d ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych regulacja art. 21 ust. 1 pkt 131 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych stanie się bezprzedmiotowa.

- 2) w odniesieniu do punktu 2 zarządzenia Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 grudnia 2018 roku stwierdzić, że w przypadku uznania tak normy art. 10 ust. 1 pkt 8 litery od a do d ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych normy jak i normy art. 21 ust. 1 pkt 131 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych za niezgodne z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego będzie miało bezpośredni wpływ na wynik jak i przebieg postępowania karnego w sprawie III K 541/18 Ks, albowiem spowodowałoby konieczność umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego w oparciu o treść normy art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. gdyż czyn oskarżonego nie będzie zawierał znamion przestępstwa.

Stwierdzenie przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności z Konstytucją normy art. 10 ust. 1 pkt 8 litery od a do d spowoduje, że przepis ten nie będzie mógł zostać przez Sąd karny zastosowany do oceny znamion przestępstwa skarbowego z art. 54 § 2 k.k.s. Wyeliminowanie przez Trybunał Konstytucyjny z porządku prawnego w/w normy prawa podatkowego spowoduje, iż po stronie podatnika – zbywcy nieruchomości nabytej w drodze darowizny nie powstanie obowiązek podatkowy w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych. *In concreto* brak w polskim porządku prawnym normy art. 10 ust. 1 pkt 8 litery od a do d oznaczać

będzie, iż oskarżony Andrzej Biczak nie miał obowiązku w okresie od 1 stycznia do 30 kwietnia 2015 roku złożenia Naczelnikowi Pierwszego Urzędu Skarbowego w Lublinie korekty deklaracji PIT 39 za rok 2012 i w związku z tym nie mógł narazić podatku na uszczuplenie, skoro zbycie przez niego nieruchomości w dniu 10 listopada 2012 roku nie powodowało powstania obowiązku podatkowego w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych. Nie będzie, zatem mógł ponosić odpowiedzialności karno – skarbowej za zarzucany mu czyn.

Stwierdzenie przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności z Konstytucją normy jedynie art. 21 ust. 1 pkt 131 i przyjęcie argumentacji tutejszego Sądu, iż okres ten winien wynosić również 5 lat jak w przypadku normy art. 10 ust. 1 pkt 8 lit a do d spowoduje konieczność umorzenia postępowania (lub uniewinnia oskarżonego w razie przeprowadzenia rozprawy).

Niezależnie od tego, co oskarżony zrobił od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku ze środkami pochodzącymi ze zbycia nieruchomości, którą został obdarowany przez matkę rozstrzygnięcie Sądu będzie jednakowe. Nawet, gdyby oskarżony środków tych finalnie nawet w okresie 5 lat nie wydatkował na cel tzw. mieszkaniowy to niemożliwym okazałoby się przypisanie mu zarzucanego przestępstwa. Doszłoby, bowiem do zasadniczej zmiany w zakresie ustalenia daty czynu, albowiem przy przyjęciu okresu 5 lat korektę deklaracji PIT 39 za rok 2012 oskarżony winien złożyć do dnia 30 kwietnia 2018 roku. Nie sposób byłoby, zatem przyjąć, iż przedmiotem zarzutu jak i czynu przypisanego jest to samo zdarzenie faktyczne, skoro dzieli je okres 3 lat (30 kwietnia 2018 roku w miejsce 30 kwietnia 2015 roku). Stąd też Sąd karny nie mógłby dokonać tak daleko idącej modyfikacji czynu przypisanego i przyjąć, iż pozostając w ramach zdarzenia historycznego opisanego w akcie oskarżenia dokonuje jedynie uprawnionej korekty zarzutu aktu oskarżenia.

W przypadku gdyby okazało się, że oskarżony wydatkował środki uzyskane w ramach umowy sprzedaży nieruchomości z dnia 10 listopada 2012 roku w okresie od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia 31.12.2017 roku na cel tzw. mieszkaniowy to postępowanie podlegałoby umorzeniu w oparciu o normę art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., albowiem nie powstałby obowiązek złożenia do dnia 30 kwietnia 2018 roku korekty deklaracji PIT 39 za rok 2012.

